

Met z'n vieren in de kerk

's Zondagsochtends stonden Heleen, Godelieve en Robbie alom negen uur op het kerkpad te wachten. Ze waren de eersten, want de kerkdienst zou pas over een half uur beginnen. Om vijf minuten over negen stopte een auto vlak voor hun neus. Er stapte een man uit, die bij het passeren van de drie even z'n hoed optilde. Ze knikten vriendelijk terug. Twee fietsers reden het kerkpad op. Daarna nog twee. Ineens kwamen van alle kanten de kerkgangers toestromen. De meesten waren met de auto. Het geluid van dichtslaande portieren echode in de zondagse stilte van de straat.

Jelle kwam te voet. Tjonge, wat zag die er netjes uit! Echt op z'n zondags. Wim liep naast hem, de tas met muziekboeken onder z'n arm. Jelle begroette de drie en stelde z'n broer voor.

Via een smalle trap bereikten ze de plek waar het orgel stond. Het was een flinke kast, waar ze tegenaan keken. De pijpen zaten aan de voorkant. Wilde je die reuze fluiten zien, dan moest je dus in de kerk gaan staan. Maar ook hier viel voldoende te beleven. Wim was druk bezig met het uitpakken van zijn tas. Haastig zette hij de muziekboeken op het kleine plankje van de speeltafel. Het viel hen op dat het orgel zoveel toetsen en pedalen had. Onbegrijpelijk hoe Wim die allemaal uit elkaar kon houden.

Jelle kroop naast z'n broer op het bankje en de drie gingen zitten op de stoelen die blijkbaar speciaal voor hen daar waren neergezet.

Wim haalde een papiertje uit z'n zak en gaf dat aan Jelle. Het was het lijstje van de dominee. Er stond precies op welke psalmen en gezangen hij voor deze dienst had uitgezocht.

'Honderd', riep Jelle opgetogen.

'Psalm of gezang?'

'Gezang'.

Het orgel maakte een zacht, snorrend geluid. Jelle had verteld dat er een motor in zit, die er voor zorgt dat er lucht in het orgel komt. Want zonder lucht kun je niet spelen.

Wim vouwde z'n handen en draaide de binnenkant naar buiten om z'n vingers lenig te maken. Een paar vingers kraakten het uit van plezier. Daarna knipte hij het lampje aan, trok links en rechts wat registerknoppen open, sloot even z'n ogen en plaatste vervolgens met een krachtig gebaar alle tien de vingers op de toetsen. Het orgel reageerde meteen, als een dier dat uit z'n slaap werd gehaald en meteen klaarwakker was.

Voor het eerst van hun leven zaten Heleen, Godelieve en Robbie in een heuse kerk. Nou ja, in de kerk, ze hadden meer het gevoel dat ze er bóven zweefden. De voor hen onzichtbare dominee stond al op de kansel. Ze hadden duidelijk z'n stem gehoord, toen hij de dienst opende. 'Onze hulp is in de naam van de Heer die hemel en aarde heeft gemaakt. Genade en vrede zij u van God, onze vader en van de Heer Jezus Christus. Amen'.

Nadat de mensen in de kerk een lied hadden gezongen, had hij gebeden. En zojuist had Wim alweer een nieuw lied ingezet.

Voor Robbie mocht er nu wel 'ns wat gebeuren. Nieuwsgierig nam hij de omgeving in zich op. Rechts van hem was de balustrade. Als je daar overheen keek, dan moest je de volle kerk kunnen zien. Hij ging op het puntje van de stoel zitten en maakte zich zo lang mogelijk. Helaas, hij kwam een paar centimeters tekort. Hij wachtte totdat de mensen in de kerk waren uitgezongen. Als ze nou weer zouden gaan bidden en daarbij allemaal de ogen sloten zoals het hoorde, dan kon hij even snel gaan staan kijken...

'Laat ons bidden', galmde de stem van de dominee. Dit was zijn kans. Hij liet de dominee een paar zinnen uitspreken en waagde het er toen op.

Jelle had niets teveel gezegd. 't Leek wel alsof hij op een balkon stond en alsof al die mensen voor hem waren gekomen. Even kijken of hij een bekende zag zitten. Met zijn ogen tastte hij de voorste rij af. Niemand die hij kende. Toen de tweede rij. Weer niemand. De derde rij dan... Hé, was dat niet... ja hoor, hij wist het zeker. Daar, precies in het midden zat hun gymnastiekjuf. Mevrouw Van de Wal. De man die naast haar zat, zou ze daarmee getrouwd zijn? Wat een griezel, dacht Robbie. Zijn ogen dwaalden verder door de kerk. Het rondspeuren nam hem zo in beslag, dat hij niet hoorde hoe de dominee aan het eind van zijn gebed was gekomen.

'Amen!'

Een mengeling van gestommel en gekuch steeg op uit de kerk. Robbie schrok ervan. Toen kreeg hij in de gaten dat iedereen de ogen alweer open had! Een meisje wees naar hem en giechelde, vaders

en moeders stootten elkaar lachend aan en de mond van juf Van der Wal viel open van verbazing. Iets te snel dook Robbie weg achter de balustrade en vergat daarbij zijn stoel, die met veel lawaai omver kletterde.

Heleen en Godelieve sloegen beiden van schrik een hand voor de mond, Jelle vloog overeind om Robbie te helpen en Wim riep veel te hard 'SSSSST!'

De paniek was compleet! Zelfs de dominee wierp een schuine blik naar boven, maar omdat hij niks kon zien, herhaalde hij nog maar eens wat hij net al had gezegd: 'Gemeente, we zingen nu psalm 23, De Heer is mijn Herder, alle verzen'.

Daarna bleef het rustig boven.

Slechts een enkeling in de kerk vroeg zich af waarom de organist de rest van de dienst zo snel en driftig speelde...